

дить непе-
еодично
а прімірника
ор. 50 септ.
дить: усі
инці табор
орива пачга

ГОЛОС ТАБОРА

РЕДАКЦІЯ містить ся
в
БАРАКУ Л 2 в
кімнати „Просвітніо-
го Кружка”

107081.

Видане: Просвітн. Кружок.

Редагує: Комітет

тось... Що! Була... корона... лікарь... Я володарь іцкорель? Ха-ха-ха...
отле... Спізнівса я... Віч безнадійний...
лікарь: Ксвнза сфоріш... останні хвили, а там... у жовтий рім ного

ЗАПРОДАНЦЯМ...

Шматуйте злодії! Катуйте людей!
 Настане страшний час розплати -
 І помста вк. грім із мія'онів грудей
 Жорстоко, суворо вас буде стинати.

Лютейте! Будуйте кайдани нудні!
 Вас, покій покине, настанє щч час:
 За ваші насильства гнєбні, брудни-
 Народ покарає злі поганці вас.

Ви зрайою торной Вкраїну укрили,
 У крові народній -полощите руки...
 Розіб'ють кайдани покривджених сили,
 Спіткають і вас, вами втворені мучи.

І ви, що безправно народ продали
 За ласку Варшавської гостини ляхам
 Ви проклім народу собі здобули,
 Немає покути подібним гріхам.

І ви, що сумління на осміх кидали
 Лакайтеся кари народнього гніву
 Ви край свій в угоду ляхам розпини
 За брєнкєт тужого, - неріднього сп

За зничене право, за долю сирі
 Повстане стихійно народ Україн
 Накине на плеті шляхецькїї гніт
 Помстить ся на вас за руйни.

Катуйте! Стинайте! Осв-осв, урже скоро
 Розіллєтьсє морем і помста і кара...
 Народ покара вас, поганці, суворо -
 і вже не окута Україну хмара.

Ріжні Шляхи.

Біда, коли кравець розпочинає пи-
к. потім, коли кравець силкується
жити дипломатом. І це не сміх;
гедегтя тяжка.

Останні події на Україні виклика-
ють безліч непорозумінь.

В тяжкій боротьбі за самостійність,
Україна здобула, на речах, собі спіль-
ність, для більш успішного здійснення
своєї державної, - в особі Польського фр.
Польської армії. Ще свіжі пам'я-
тки України, впадши в бороть-
ві з заклятим ворогом - ляхами, ще де-
сятки тисяч Українців несуть на собі
наріз ляхомого помону глиючи в жа-
хливих обставинах у таборах інтерна-
ціоналістів і поляків, ще не забулася
смерть українців за гаси "Розв'іту
Україні"; а вже Українські диплома-
ти "з божої ласки і без дозволу ка-
ві" дарували синам України, добро-
любним - Польщу.

В столиці, Миротлюбивій Польщі
створює Українська Держава; з стани
Польщі розкидаються Маніфести

до Українського Народу; до Україн-
ського Уряду в Польщі спішають
всілякі, з темним прошитим, людо-
вими, захоплюють державний апа-
рат, гуртуються зграї галубих
зрадників і пишуть..., що ось пи-
шуть... Накір того тільки не тер-
плять... "Сокирки" дипломатки
б'ються за портфелі, а там га-
сон - будується Держава.

Народ Український закликається
до творчої праці вкупі з європей-
цями і той же народ в Галичині
Холмщині, Волині... закладає у
ляківі путі, стоїть від сваволі
ляківого папування. А диплома-
ти будують і пишуть

Національні традиції, шкони,
права - пишуться "європейським", а
Маніфести какають: вірити
в крашу дого, яку принесуть єв-
ропейці

Все це дуже схоже на казку, та
ке є воно в дійсності казкою.

Вже ляхи здобувають серце У-

жінки - Київ, вже міркують про вихід до Польщі збіжжя, худоби і иншою народною скарбу з України, вже де-де підіймаються повстання проти сліпих кляв, а Мандристи жалюно кричать: Боротись від герволик... Український народ! Діпльомати, сиркля прахують. Реакція тило підіймає голову.

Український народ опинився на роздоріжжі. З одного боку - Мандристи, з другого - Герволи і герволи. Частина України жордується ляхами, решта під ляхомо тужить герволик.

Де вийді із тяжкого стану? І білі і герволи - тужилці; як перші, так і другі: руйнують Україну... Як же те шляхом дійти до кращої долі, зазнателю в Мандристках?

Шляхи ріжкі.

Польща ніколи не буде добрим сільником України. Ії шаксецька вдача вижцає утворення кисти рабів, ії паксецька кров басить в українцях лише флюків, ії імперіалістичні витірки прикесуть Українському народові лише тягар гидкого олінування

як кили в Галичці, Холмиці, Українські якквари - охоче віддід ії у рабство кацию.

Цей шлях, - не всім усміхається свого бууучістю.

Б другий шлях:

Порозумілля всіх українських патій, зєрнання світового элементу з народними масами і, під кацию. Хай живе велика Соборна Україна, вважаючи на свої власні сили, на прохиття ріжуче килишнього сланика і Польське сміття, захищає ії турботи про збудування України ріжкі.

Жедоля.

Діпльони біліпо, злову тупи.

Одне яроо другим змінилося.

Стижкуюті одну ріжкі руки.

Так на Україні зробилося.

Гр. Хругови

Жертвуйте на вміратю від голоуної смерти гувуалів

Сьогодні Ви співаєте Осани...

(Продовження)

Вмірають люде: мамі, старі,

і кляк...; мруть ті, хто жити хоче

як ви, хто мовить волю білим кім

к...; її боки дохают як перинку, а

одку шикуюте як сиву.

Ви любите пісні, але пісні що гн-

як плять. Співають вам ті ніт-

і пісні і кляк: співає вам Поньца

к струкар золотий і ви, підлігою

к зупів, в сок упани... Щоб спів той

рідкий не змовк: ви даєте Поньці

оакі воли-Україну; за два, за трикар-

к голоски - ви їй на глум дали Гали-

ну. А Поньца все співа, а слуха-

те ви і щедро даєте, за спів, що ва-

к не було...

Ви любите пісні... Так слухайте ж:

укають у крає, що ви за продали

кедою; пісні еків Українц

традиційної, фвалкїї гімки Гали-

к і серце в кров, в пекучу кров

а водню, шматуються від співів

к турбкк.

Ви жовтите... а вже, вже тас. Росля-

ти".

Беклетки любі вам, де кров лощила
алетсья, а карозит - боки прико-
сять лише муки.

Чи туди ви Дкіпро як кляк риди?

Чи туди ви Українц як стогне? Чи

туди ви...? А туди же повинні, бо

продавати людеї кевілько хот і вам

А може вам не відомі Українц

змагалкя?

Боки такі яскі як сонце, як зірка,

боки такі правдиві - як слово Хри-

сти.

Кароу Український батасе прав

і ладу в рідній каті, батасе тити

без опіли зак гужикців, батасе

привно володіти тити - природи що

кочу фала.

І тілєкк.

А ви, раз крикнущи - Осани,

скикутєсь розп'яти Україну.

Схажкїтєсь! кров ще каже, того

елозк ви жогатєть...

Г. Ж. вий.

Гуцулів голод киче, гуцул
просать хїба //

6.
Невномість
Роздору!

Грізного тісто, що хвилю, що жить,
появляється перед нами Великий, без-
смертний Фракко і, з кевишового
білого в серці, жемого кам: „Не вхо-
сіть в рідку фату роздор“.

Безжелезко люблять свій крик, свій
кароу, Фракко бачив, що ро-де жкої
ступені, притим кародкіх страждак
заховані в його індивідуальних якість.

Хіба не сумом обгортиється душа,
коли бачим: замість братерської ер-
кості - роздор, замість творчої пра-
ці - гучкі крики, замість глибокої
віри в себе - смішку заняккості...

Бажають аби позникнули ця тямка
діккості, ківк зрїте зрешити Фракко:
„Гас жити для України...“

А чи випокле то ми, сики Україн-
цекі святій заповіт?

Дур Пророка Шевченка, як гекій доб-
ри, живе знати і весь час кинте нас
у обійми крижної доли. А ми... Хіба не
обдїрає то ми тузанк свата в його ре-
ті, хіба не гострїше тїфенко кіж

ки брати... Хіба ми не є прийма-
к докази, що кам сїмкуть: „ви-
голи“ і ми без сорому сїмкуть мо-
запекити і себе і друзїх, що ми
ли тогож. А хіба не тисячі ви-
ків говорять, що „свої ж діти
за ката кемку розпиккють“.

О, велика, тяжка трагедїя!
не можж піднятїсь, щоб пор ва-
каїданк і зажити вільно, тїф-
Атому? Роздорк стоїть на пере-
ді.

Малко вишїй поет Олесь, кї-
судкий гош, кїдає кам докїр з тї-
пригипи, що „виздївщїх цїкетї-
Зомїївщїх, осїїтїувщїх“ ми зко-
їого стражїк. Кого постїкїтї-
ма, в яку впадека душа, серце і
прети, зове нас до випростїкї-
з пір опїк гутїккїв, бо „хто в
вїдродженїї нації спить, той
життїх прав не має“. А ми... М-
рїви з рїбїв“, ми закедїанї і го-
боротовї; Дур України Орєн. кївї

в Кургані.

А ми... Ми жуємо, лаж обов'язок,
вмигає тебе того бачення, тисази тлу-
в, річки крові наших братів бачен-
ня нас не вносити роздору в свої д-
и, в своєю сім'ю.

Мінки в едквети жина, тілени тесе
обірк одного до другого фасте ним зно-
знакувати у своїй спозаці.

І сонце і небо, природа і ків нам
поможуть!

Хай не буде проміж нас не попрівко-
не згубного знаменю козачкого тесго,
розладу. Хай не шукатиме у друзи тіл-
и гуркого... Хай не буде між всіма, хто
скл України - ріжакці, бо це все біжує
ниж лажо. Хай не утворюємо ми
мугла порогів до братерської єдн-
тик позілом на сиків Рвенкої і ма-
ої України, а теско зілнемо у одму
ім'ю.

Всі ми діти одної жемки - Великий
трагедійної України.

І тоді сміно скажемо, що

«То не нам погрібчуги співать.

«Ми жини тосемо і будемо щемі!»

Молодик.

7.

Повалю Стрільця до Дружини.

Я покинув тебе за дях краю,
Що в пекельниці страждатимуть горить
Я розтисвся з тобою далі краю -
У яким нам сикок буде жить.

Твої слези гарчі протиник,
Твою казогку нисля, твій сум -
Я віддав борять безважкля,
Я покинув відтиску ми глум.

Дох нам присудили розуму...
Май же любви турову утіду.
Нам сикок не спізнає ту муку -
В яку нас закували для славу.

Тільки ніж сонце тебе жкорго!
Тільки за небо - сикогля любви!
Може жини любви і ридого,
Може тжето самотній скорбю
Журва.

Все для спасення зми-
юци в обіймах гонюду бр-
тів гужувів!!! Туржі не
допоможуть.

Сон Українського діача за кордоном.

Чому здається, що спати вже не час, що вже ноги текуть на Україні Міністерські портфелі. Ноги ця за-дивляються на портфель Міністерства По-станання. Цей портфель його приваблює своїм теплим місцем... А далі... Він бачить "всіх портфелі" і вже не може спокійно спати. Він підводиться на ліжку і мірнує про день від-іздю.-

ІВАН. Біда, Романо: нічого не розумію, перетитулюю ти сі. Всі Українські часописи зуться як собани; хто нас образив, чи чимось намусь не подавався і ростачування. Аби слово "ситуація" його не замінити іншим? не змінилося а зразу міг знати не може.

РОМАН: Не маємо ми, Іване, домісти і терез те багато не розуміємо. "Ситуація"

не що инше як "аналізація". Від обо-слів смердить. Тому ми не рідко чуємо, "немо, може ситуація зміниться". А тому що багато де хто в ситуації бачить користь.

ІВАН: Але ж все таки, я не розумію значіння "ситуації" як слова.

РОМАН: Розглянемо приклад з нашо-ху. Було у нас замало погменських ді-які натворили багато злих порій: один грабував народні гроші, другий стучав на скарб. майні і т.н. От-же коли

Україні тривалою стала демократична влада — не можна було повернутись до диму і тес — те вони чекать аж ласки з неба — „переміни ситуації“. Розумієш? Хіба не смердять від цього?

ІВАН: Тепер розумію. Ситуація визнана, відкриті, цінність — яка добре сагує всім негідникам... Розумію.

Мрії людей три-мільйонів ся гентрикіт...

ІІ Міністр Нар. Оздоровл. О, розкішно жились люди на Україні. Я запризав спекулянтам медичні прилади і потував себе як бог. Писувати було з шпиталів вимоги на ті, або інші медичні матеріали, а є тільки резолюція махну: „Нині не маєтсья“ і спокій. Погвалтують трахи, а є робота своє.

ІІІ Б. Чин. Департ. Нар. Варт Та і мсиі поща було на Україні де що здобути. І просто і легко це робилось. Здибав яку небудь грошовиту людину, даю їй яконсь „зрадою“ і подлі „Кесареви-Кесарю“ нема де правди діти — де ціло пуйишло і на той світ відіслати, та за те нині не без грошей. Нема змоги дитазати „зради“, крикнеш: „А, ти був у більшовників“ і, на той світ... Контролю не було.

ІІІІ Б. Аїдич: А все таки перемога завше буде на боці права. Побавились демократи-соціалісти, а деще наближаєть ся — побавлюсь і я. Я здеру з них все що стратив. О, вони від-

чунуть мою силу... Я теж бавитись можу і люблю... Вже „наші“ до Києва підходять...

Б. Поліціант: О, яка розкішна будучність мене чекає. Гадав пролетаріат, що відхреститьсь від мене. Ні, помиливсь. Я спохочець в справах: морців, утворення лару і підтримання законности. Намне, як на сонце правди, звернуть всі обіжені пролетаріатом. А я з покажу

Б. Капіталіст: Добре, що в свій час покинув свої підприємства. Доки живий — ніхто не перетонає мене, що не поверну я назад „кровью і потіом“ приданий капітал. Відбуду де Київом Костелів і вдатні люди допоможуть мені стати на ноги... Аж серце тремтить від радощів.

ЗАГАДЧН. МАЛЮНОК:

Якої армії?

КУДИ ВОНИ ВТІКАЮТЬ...

Боже милий, Боже правий!
Там ти кривду покриваєш...
Дух опутав всіх лукавий -
Ніби ж ти сього не знаєш...
Боже, глянй у наші очі -
В них щнізм і згиль лиш сєє,
Придивися як що ногі
Наш козак кудись втікає.
Ти ж спасаєв қались народи
і в пустелях, і у горах,
Тебе слухались і води...
Та не чуєть у таборах.
Знаєш Ти куди втікають:
В рідний край, у рідні хати;
Знаєш також, що текають
їх журбні, залізні ґрати.
Знаєш стогне як Вкраїна
В жахових обіймах снів,
Як мордує журтовина
її стомленіх синів.
і лиш неба твого маїти
Загорєть в зірках вогнистих,
Вже козак не може спати,
Вже він раб дулоқ нежистих.

Злі духи над ним панують -
Шепчуть красоці олівки,
Спокій, радощі віщують,
Зақликають до мандрівки
Під зіпнозом злої воли,
Під обман гідких духів.
Йде козак у край недоли
На стинання до лахів.
Боже, глянй у наші очі
Фоки жєвріє в них віра -
Хай дадуть нам спокій но
Хай не слуха тар зневіра.
В тарах тих, ти ж знаєш, Бо
Смерть і кара і глумління
Втікаці творєть неґоже -
Продани тесть, сумління
То ж тобі молитву спала
Наша мати, мук Країна,
То ж вона тебе благала
Злікувать зневіру сина.
Боже правий! Все ти знаєш.
Знаєш, що збігців текає...
Там же кривду покриваєш
В мент-зневіра як втікає.

З ТАБОРОВОГО ЖИТТЯ.

З-життя матуристів.

Світає і смеркає,
 День Божий минає,
 І знову люд пам'ятення,
 І все спитиває.
 Тільки я, мов укаєнний,
 І десь і нів трагедію...
 Із-за фізики на лихо
 Вже світа не бачу.

Роспука Академика.

Чому мені Вишній, ти сили не дав
 Боротись з наслідством науки;
 "Б-9" барак я у мить би зламав -
 І скинув би з плет' своїх мук.
 А вдатні "коллеги" сказали б мені:
 "Ти вивів нас чесно з роспуки..."
 Під звуки подзвонку, оті чарівні,
 І в тискув ім радісно руки.
 Ні мапи, ні криси, ні знаки
 Не схиляв ти ноги б мені
 А вніс би весілля в бараки -
 Де тумлять са їдні журні.
 Чому, я, мій творче, для сміху
 Крилець мені змалку не дав...
 І в справі загальній в утіху
 Пісні про безпечність співав.
 О мрії... немає крилець...
 Барак 9-Б не зламаю,
 Бо бачи, напевне, Творець,
 Що влитись я все таки маю.

Страдалець

Лист до Редакції.

„ Хвалена Редакціє !

Як це недивно в наші часи, але я „Голос Табору“ одержав, та ще й увійти час, на власну адресу і тому слідує поділитися з Вами цю радістю й сордекло подякувати Вам, а коли ділюся радістю, то вже дозволяю поділитися і горем та бідою, бо більше нічим: моя домашня цензура люто кишить всяке слово правди друковане на папері і тільки погувся за дверима цієї найтіхшії в світі голос, як вона вже побігла казустріє йому зі своїм вето:

На мої протести кажє, що вперше - на домову свою адресу яке маю право нікогоїєки одержувати, а вразі - ні. Українського Крипору, а ні „Нової Радки“ вже немає, а в педії треба чимсь розламати, та й праліток заєпати, та й дірки жувафу треба чимсь позатипати, бо

в таку пору дощик, хоч і в хаті, приємна для здоров'я річ (на справді розуміється в політиці) карешті, кажє, нема що з тобою балакати, бо штикну „сепки і воїскова“ на „Голосі“ нема, знаєся - література нелегальна й її спалити... Таку, що лагідний хоч нікого не добуєся, ріши в битись гостро: одягся взяв у руки валізо й твердим голосом кажу їй, що я з людьми ще кібк маю да й потребу рухатися разом з тим каперед, а її дотеперешкі звєства - систематичне кищення візі світу для того, щоб мені було по так суко, вже остогидиш, бо я в цих стінах і нічого небагу і не знаю а тому зараз їду до Берліна й маю посаду при дипломатичній посольстві. Погувши такє акро, вока по „Голос“ на боржо й одійши потім, ко в сукий куток кімнатки.

Отримавши шматок удалися мені оу-
вбати право на прочитання. Го-
су:

Добре писано все й цікаво писано,
особливо зацікавила мене. Закар-
XX віку: Івано Б., "Голову".

Вк питаєте до якої політичної
ртії належить перший головний -
ам?

В. До комуністичної. Як привує
мукаст - подібна з Євро, хогі
ний, свого кібн вже Богом при-
глого вчасності - ребранн. Єви
ким дім нас я блукає. Дома
комуни побі.

П. Хто віщує Польщі смерто?

В. Підсудний в своїм маніфесті
Українського Народу, ти я да те,
поляки ограбували в мене шпор,
тепер як безрук я.

П. Чому треба бігати Мелію, аби
не Україну від Мелію?

В. Бо так часом кінного білює.

П. В який рік будуть конис... закро-
ні на відпочок тепарішкі діпавма-
ти?

В. Як які. Орні - в жовтий, другі

в обриваний, а треті - в Мокте-Пас-
ло, - в кагіло - як кому випадє.

П. Якщо цілого можна купити ния
на землі спокій і забуття?

В. Цілого кагіло і заповної смер-
ти. Треба втікати до Тямчички,
а там ви майдете спокій за першу
ти за другу віку - за першу - в Вадобі-
ця, в Брігудар і т.п., а за другу -
в Д. О. Г. ти у Левові, ти в Кракові,
на виж вибєр.

П. Що треба зробити і для того-аби
робити метра, будучи скраделом на
ґет., не стратила свої дієсної ве-
личчя при перетірюванні краму?

(Продовження в слідуючій
числі)

Молод Зітєкло.

Від редакції: Автор поміщеного
вище листа, крив редакції: Ко-
ли "Відповідь" будуть надіслані,
кинути ір (аби не взяти зрізна
душу) до якого б токе було кони,
тільки не до Записного". З огляду
на це, редакція повідомляє д.ч.ч.
читачів, що в розпорядженні
редації мають ся в числі чомі.

Добре проведений вечер з синами
широкої натури, довів німця до
домовини.

(Діялось в Габлю.)

Вечером

Сини широкої натури:

„Сойдай хлопці по незалежності... Німець
наш гість; хай знає нашу вдалу і на-
ші великі звитяги... Сойдай хлопці, бо у
шинкарки не мало горілки.

Німець: О, я, теж можу пити... і
вірять, шановне товариство, не
зраджую...

Ранком другого дня

Німця (плаче) О, нещасна жертва
козацьких жартів; не вжеле
відомо було тобі з ним мав я
Вітарашині приятелі; Не вит-
мав. Бідний, бідний... а з
надії подавав... Бідний,
ни. —

Що місячні викидиші.

Візник: О, головка ж ти моя бідна! Коли ж згинуть зі світу Божого клеті харівні. Плькі те і знаю, що одного за другим „катаю“ господарів Така вже, мабуть моя доля. Ще цього не відвіз, а вже нараз маю їхати за другим.

Вимітайло: А мені байдуже. Раз на протязі місяця підв'яту і відпочиваю.

Калахвацько: (смієть са) Цікаво! А про менажову комісію здаєть са забули... „Попихтиш“ ще зі своєю тачкою, толовіте, коли цілях трех посадець доля „Катанна“...

Бібліографія.

За місяць май май до бібліотеки
Хреститкого Клуба закуплено кни-
жок за 1585 коп., з цього Українських
за 1205 н., а саме: комплект оповідань
Викитекка, по 4 прижірники його ж
"Відродження нації" (усі три томи) та
3 прижірники драми "Між двома";
Крім цього: Спів України (13 приж.), Про
світ божий (10 приж.), У.С.С. над зо-
лого Лилого і інші.

Ресурс кімнатних і гесних книг пода-
но в слідуючій таблиці.

Про віщо блянкітть.

Нажуть, що не тільки люди без матки в бу-
дівку: розіткати, але без учителя на тої
перестати істакати і курек Акальрабетів
бути, кідби то, уащтовані курек під проводом
н. пор. С. котри, зкинтивши свій рік, рози-
томни, поїхав до відпуски і досить довгого
часу не повертається. Акальрабетів рози-
тіткати і грітати під небесним проміллям.
Хотіти до ругати прозвужувати науки п.
пор. С., та олекиси. Н. пор. С. вважте, що
Д. Габель міаце кедя розповсюдувати
науки, а дия внашого відпочинку і турбот
про собакат, а не про акальрабетів... Так
і не переконани пор. С., що Д. Габель не курорт
і вік оточив себе від акальрабетів партом
свідомства про свого... хору.

Ми не жажуть віри зини внадаєт уже те-
ресте, що наш табір не прихуює дча іх-
валірів, а що п. С. зякати дуге бирова-
хат собакат-це його внасна справа, кони
в цьому вік бачить лопечну зін свійого пе-
ребування у таборі...

Зні ханк того тічки не пишуть.

Нажуть, що у таборі відчигека при ва-
фотграфік, але ми жажуть, що не тічи
бачити, бо в військових артиліжурі ка-
вожеться військовим особам обкімат
висті лажеруванні підприємства.

Нажуть, що в медіаліні тасі від-
са у таборі бача.

Хий тіжуться, кони кони того робити
к кони киркутимо слугати брощі.

Почитови скринька.

П. Васильєву, Д. Габель. Доброї, який
шир ота! розпродувив в Ковені дартів
ко. микі прозвуче при орні із матки
дартів шій. кедяско від Габеля.

П. Жуку, Д. Габель. Мокі вим ртєсь викал
(буди то кавіть сотки) не ридити сна
по перше - терезте, що з того нітого не в
по дуге - в кінці вік лише кавіть то
допомогати тік або катів особи. Вит

П. Хорому, Проволова втпа. Редактор
побилітти з висти з приводу Вашої...

ЗАДАЧА НА ПРЕМІЮ.

На змаленому нижче малюнку показані
три хати і три криниці. Вимагається по-
вести з кожної криниці в кожну ха-
по одній водопров. трубі, так щоб вони
меті (проекції) не перехрещувались

ПРИМІТКА. Вести труби можна як кому хоче
прямо, навіло хат і т.и. Задача виникає
шешою, коли буде математично обчисленим
каз що дев'ять труб провести не можна,
бачи в мету (проекції) не перехрещувались.

Першому; раніш надіславшому редакції.
Відповідь - на протязі цього року буде
силатись даремно журнал і видано 25 Мар